



יוסיפון

אבי הבוהמה התל-אביבית, בא לביקור מביית-האבות, עומד בין דני קרוון ואשתו, בלחצו את ידה בחמימות. יוסיפון נתקבל ע"י הבוהימה הנאספת בתלהבות.

תמי והכיכר

זוהי אותה הכיכר שקרוון מסביר לנשיא המדינה (עמוד ממול). תמי דה-שליס, אשתו של האדריכל ארתור גולדרייך, עומדת ליד המודל, הנראה בצורה שונה לכל מי שעומד בוויית אחרת שלו.

דו קדר

ידיד ותיק של דני קרוון, וכמוהו צייר וצייר-תפאורות, מתבונן בריי כוז בתרשים של כיכר, שמעליו קבוע הסרגל הישן של דני קרוון, שממנו לא יכול היה להיפרד.

אנושי של העבודה." לפי דעתו, אין בי עולם האמנות חלל ריק. ואת זאת הוא מדגים במוצג מס. 1, הקרוי בפיו המניפסט שלי:

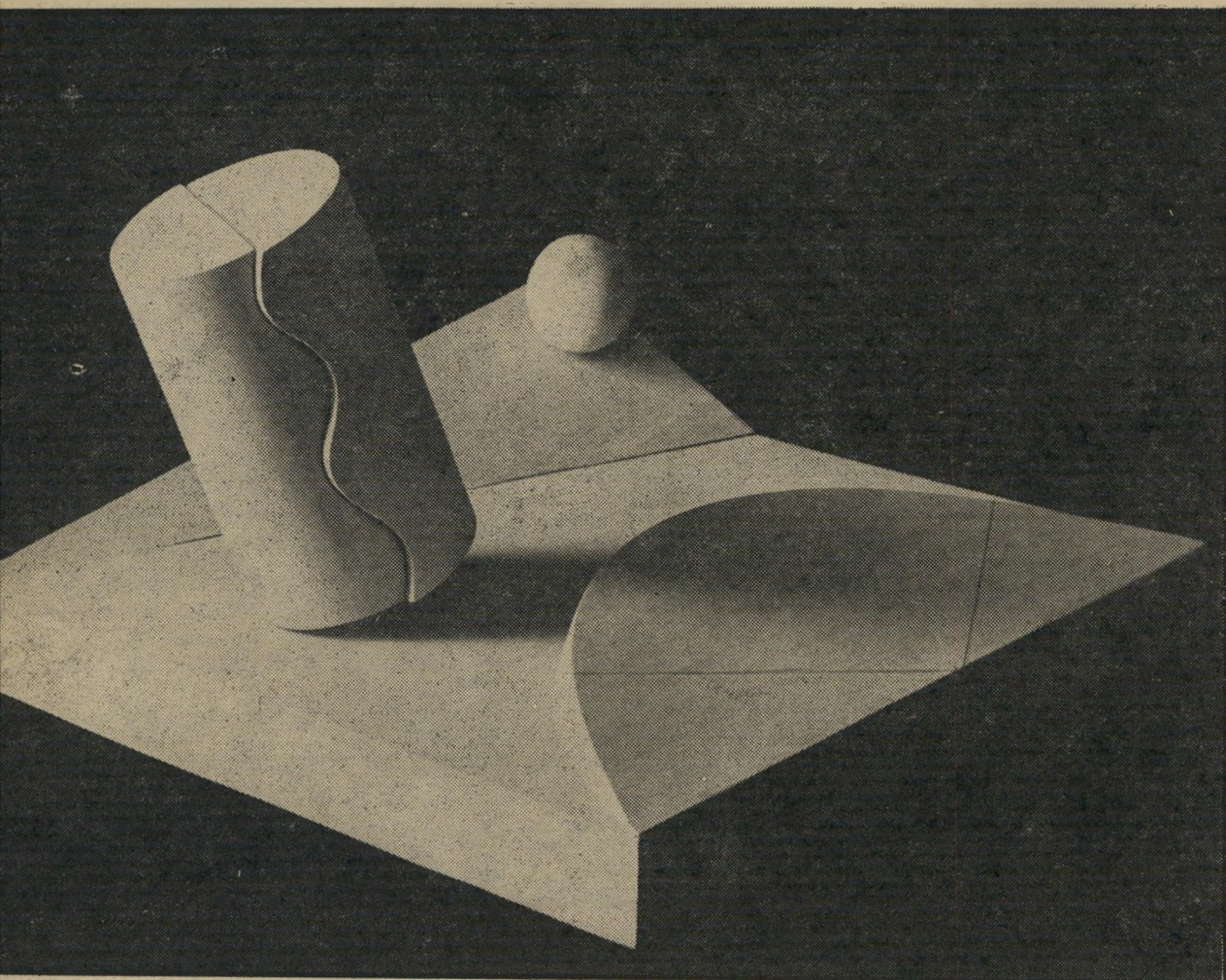
"אני מתייחס לנוף, לאנשים ולנושא דרך כמה צורות בסיסיות: הקו, הפירמיה דה, הגליל והכדור. המרחק שנוצר ביניהם ממש, כמו בין בני-אדם, יוצר גם את המתח שביניהם, את השקט או את אי-השקט.

"התקרבות והתרחקות של צורות יוצרת את הפיסול באמנות — בדיוק כמו את הדרמה בין בני-אדם. הקו המרוסק ש" שירטטתי על הקיר הוא ביטוי להמשכיות, וזה בעיני מימד הזמן. ואילו הכתב הוא אחד האלמנטים העתיקים ביותר באמנות האנושית."

"אחד מכס יבגוד ביי"



רוון מוגדה לאותיות חסד בלתי נידלה. הוא מקשט בהן את עבודותיו, והן משרתות את ה"אני מאמין" שלו. לפעם מים הן שרות שיר, לפעמים הן מוחות בתוקף. לא במקרה תקוע החרוול של נעמי



הכיכר הפרטית

פסל אופייני של דני קרוון. הוא מהווה כיכר, היכולה להיות במימדים המתאימים כיכר מרכזית בעיר, ובמימדיה המוקף טנים — כשהיא מסתובבת על גבי רגל של שולחן — כיכר פרטית

שמר על ארץ-ישראל הנשכחת דווקא בתוך המניפסט שלו: כדי להזכיר למבקריים בתערוכה שאותה ארץ-ישראל עדיין חיה וקיימת. אפילו אם נוטים לשכוח זאת לעיתים.

על התבליט של קיר בבניין ציבורי בי-בול, רצה דני קרוון לתאר את הולדתה של עיר. בתחילה היתה שממה, אבל הנהר הריין שעבר במקום גירש את השממה ובמקומה קמה עיר. קרוון, שרצה לעצב בתבליט את חיה ואווירתה של בול, לא שכח להקדיש בו גם כמה מלים לתושביה, ודווקא בשפת-אמנותם: "אחד מכס יבגוד ביי" רשם על התבליט, אותו הפסוק הי מפורסם שאמר ישו לשליחיו, היפנה קרוון אל אנשי בול, העיר שבו היה הקונגרס הציוני הראשון — אבל בימי מלחמת-

בחדר. בכיכר חוזרות שוב הצורות הבסיסיות — כדור, גליל, מעגל וקו. ההתקרבות וההתרחקות יוצרים את המתח שביניהן. כשם שהקירוב והריחוק בין בני-אדם יוצרים את הדרמה ביניהם. כמו שיש לאדם פרח ובובה שלו, יכולה להיות לו כיכר שלו."

בקוצר ודורך ענבים במושך הורע, והטיפו ההרים עסיס וכל הגבעות תחמוגגנה." מוצג חדש בתערוכה: פסל עץ, מסתובב על רגל של שולחן. אנשים ניגשים אליו, מתבוננים ושואלים במבוכה: מה זה צריך להיות?

לפי הגדרתו של האמן זאת כיכר. הי כיכר הפרטית של כל אחד. כמו שלאדם יש פרח שלו, בובה משלו, ספר משלו — כך גם כיכר משלו.

יש כמה כיכרות כאלה בתערוכה. בי אחת כזו יש גם עץ וגם פליו. אחרת יש עץ, פליו וזכוכית, ואתה רואה את גלי העץ כשהם משתקפים בפליו כבתוך ראי, ונראים מציצים מבעד לזכוכית. לדעתו של קרוון, אדם צריך לשחק בפסל, ללטף אותו במבטיו מכל צד. לראות בו שליבו חפץ.

העולם השניה הגיפה את שעריה בפני פליטים יהודיים.

נאום

בקירות



"ש מילים המחייבות את האנשים שיחיו בצילן." שופטים ושוטרים תיתן ככל שעריך... שוחד לא תיקח." שברי פסוקים אלו רשם קרוון בקירות ובחצר שעיצב לבתי-המשפט בתל-אביב. ואילו בי אנדרטה שבמכון וייצמן, המתארת את הדרך הארוכה של האדם מעץ-הדעת ל" עץ-החיים, הביע קרוון את משאלת הי אנושות מן המדע בפסוקים מספר עמוס: "הנה ימים באים, נאום ה', וניגש חורש